

Nepomuk 1997

Svatý Jane z Nepomuku drž nad námi svoji ruku.

To byla závěrečná slova z letáku zvoucího na tradiční prázdninový cyklotramp v létě 1997 do dosud neprobádaných oblastí Blatenské pahorkatiny, do oblasti mezi Brdy a Šumavou na Nepomucko.

Až tam směřoval v loňském roce konvoj vozidel a karavanů z Koberov vstříc romantice a dobrodružstvím které tyto výpravy tradičně doprovázejí. Dovolte mi abych se vzpomínkách vrátil o půl roku zpět, zalovil v paměti a připoměl některé momenty z této cyklotrampské expedice.

Tak tedy.

Konečně přichází dlouho a toužebně očekávaný den. Je pátek 27. června třináct hodin jedna minuta. Parkoviště před koberovskou mateřskou školkou se zaplňuje vozidly účastníků výpravy. Hemží se tu i několik hlavy dav vesničanů mezi kterými vynikají naše sportem utužené postavy oděné do nových bílých triček nesoucích znak cyklotrampu pro tuto výpravu speciálně zhotovených. Je škoda a mrzí nás nepřítomnost některých tradičních účastníků. Scházejí Palovi a Zdeňkova léčivá Chloudovice, nejede ani Milan Vondra se svou dívčí družinou a poznámkovým blokem a není zde bohužel starý cyklotramp Justa se svou starou - se svou starou a pověstně známou větou "Je mi zima". Jeho neúčast nás překvapuje nejvíce, neboť se vybavil posledním modelem trekového kola, ale nejede!

Jeho výmluvy - obavy z chladu hladu a nepohodlí se ukázaly být později daleko prozaičtější. Dnes už víme, že škudlil na nové auto. Tak tedy nejede ani on a tím pádem schází v konvoji jeho sanitní bílá kára - ložnice první i poslední pomoci. V konvoji nejede ani Honza Brožek který za výpravou vyrazí až za tři hodiny po uzavření magazínu. S ním, jeho rodinou a Michalem od Lenky Studničkové který se k výpravě připojí na Cukráku letos celkem 27 borců od nejmladšího Pavlíka - vnuka Matěchových až po nejstaršího v úvozovkách důchodce Mílu Brůnu.

Již samotná přeprava do míst plánovaného pobytu dává tušit že letos půjde o vzruch nepostrádající expedici.

Vezmu-li to jen z pohledu šoférta vozu naší rodiny tak musím přiznat že v našem voze nevládla přátelská, idilická atmosféra jak by si mohl někdo myslet. Opak byl pravdou. Naše téměř osmnáctiletá dcera nám dávala jasně najevo co si o tomto využití prázdnin a o cyklistice vůbec myslí. Také manželka rozčarovaná po kratším tréninku na novém kole a po zjištění že to jede úplně stejně jako její staré proklínané kolo zrovna dvakrát nejásala neboť si uvědomovala že se nebude mít na co vymlouvat. No a tak jsem se stal samozřejmě opět v této situaci tradičně hromosvodem a terčem její kritiky za všechny problémy které takováto rodinná výprava přináší. Připouštím, že jsem benzínu do ohně přiálil i já

svým neuváženým výrokem,když jsem totiž při první zkušce účinnosti brzd našeho přetíženého vozu hned na křižovatce u Skleněných kamenů prohlásil poté co se ozval skřípot brzdových destiček typickým kov na kov“ „No co,budeme brzdit motorem“Výrok po kterém následoval téměř souvislý monolog manželky na téma údržby vozu a já se kterým vydržela až do Boleslavi.

Celé martinerium cestovních příhod a problémů ostartoval Slávek Cvrčků.Začaly již tím,že ve snaze prchnout od práce z rozestavěné garáže co nejrychleji,zjistil až v Turnově,že postrádá sportovní boty, průkaz pojištěnce a že vlastně jede v modrákách.Vrací se a dojíždí nás u Čtyř Kamenů kde na něho čekáme.Také další děj se odehrává v jeho režii a v režii jeho zahraničního vozu Ford Tranzit,který mu připravil nepříjemné překvapení.Stalo se to u Jiren na objezdu Prahy kde si náhle Slávek všiml že postrádá i pravé přední kolo svého vozu.Průšvih! Vše si ale uvědomil,že se takto cestovat nedá a proto raději zastavil. Než se však podařilo zastavit kolonu rozjetých vozidel a karavanů signály klaksonů a světelných houkaček zůstává za výpravou asi o tři km nazpátek poute s voziblem Brůnových.My se zatím srocujeme na rozlehlém parkovišti jedno vozidlo se vrací.Do hry vstupují mobilní telefony,Slávek s Mílou organizují pomoc servisu.Vše probíhá kupodivu velice hladce a tak je rozhodnuto že ostatní pojedeme dál a na Slávka s Mílou počkáme za Prahou na Cukráku.Na české silnici,český vůz je poučením z loňského roku po těžkostech Renaultů a tady se opět potvrzuje tato pravda.

Vyrážíme tedy dál,ale jak se říká do třetice všeho zlého i dobrého! Ještě jsme se nevzpamatovali z jednoho šoku ještě jsme se všichni ani nerozjeli a už je tu další průšvih.Tentokrát se o vzrůšo postaral Vašek Kořínek,který si z dosud nezjištěných důvodů vzpoměl,že bude v koloně rozjíždějících se vozidel couvat.Couvá,couvá,ale necouvá snad ani dva metry.Bum.Rána!Pak už je jen vidět jako křída bílou tvář Vrátí Palduse který klečí před předním čelem svého zánovního Favorita,rozkládá rukama a vraští čelo...My ostatní raději ponecháváme oba účastníky tohoto ťuku beze svědků a pomalu jedeme napřed vstříc dalším dobrodružstvím která dnes přicházejí snad na každém kilometru. Snažíme se minout Prahu velkým obloukem,neboť již od rána avizuje zelená vlna neprůjezdnost některých křižovatek vzhledem k začátku prázdnin,nastávajícímu víkendu a nástupu dovolených.

Na tomto objezdném manévru našeho hlavního města však narážíme na neplánovanou objížďku která nás vede úplně jinam než bychom rádi. Nakonec se neradi rádi ocitáme asi po hodině kličkování na nějakém okraji města.Uzavřený most a už nás to nemilosrdně vede tam kam jsme nechtěli vůbec a sice na zcela ucpanou v zelené vlně avizovanou

soustavu křižovatek

Zkrátka si připadáme jako ve zlém snu. Můj slovník se zužuje a je stále vulgárnější. Používám pouze čtyři slova. Debil, kretén a blbej Pražák. Jedním okem neustále sleduji ručičku teploměru která se vzhledem k rychlosti 300 metrů za půl hodiny blíží k bodu varu. Stejná teplota je již téměř ve vozidle protože musíme topit. Druhým okem pak bystřím vpřed kde jen zatím tuším semaforey a především na vůz Ládi který je už zase o tři auta přede mnou neboť se opět nějaký blbej voraženej Pražák nacpal drže mezi nás... Na Cukráku kde zastavujeme si pak už jen dáváme do prádku značně pocuchané nervy, panuje zde opět optimizmus a přestálé trable jsou komentovány s patřičným humorem. Výpadovka z Prahy je přeplněná vozy dovolenkářů ale cestovní tempo je s ohledem na předcházející zdržovačky již slušné-snažíme se smazat časové manko. Žel marně. V tomto tempu jsme minuli jednu důležitou křižovatku a už se v tom zase vezem, ale úplně někam jinam. Tato vlastivědná projížďka spolu s objezdem Prahy prodlužuje plánovanou trasu ze 180 na 250 km.

Je půl osmé večer a my konečně stojíme za branou nepomuckého autokempu Nový Rybník-tak se to tu jmenuje.

Tady pak to již probíhá podle známého zažilého rituálu. Obhlídka terénu domluva na recepci, zábor pozemku, stavba vozové hradby, vybalování, budování, konzumace piva, příprava večere, roztopení pece. Tento dalo by se říci již téměř idilický obrázek však náhle přerušuje řítící se vozidlo blížící se s naplno rozsvícenými dálkovými světly. Honza Brožek. Téměř jsme zapoměli! Jeho odpovědí na naše přátelské ahoj je však uragán zde netlumočitelných slov a výrazů na naši adresu končící slovy: "Vy volové kde jste, já tu byl více jak před hodinou, všude Vás hledám a mám objetý všechny kempy do 30 km od Nepomuku!!" Láteří a stále si vede svou. Ukazuje se však že jeho nejistotu způsobilo to, že si ani pořádně nepřečetl zvoucí leták na letošní cyklotramp a ani pořádně nevěděl do kterého kempu se vůbec jede. Zkrátka Brožek. Nakonec se uklidňuje dvěma na ex vypitými pivi a zabydluje se společně s námi v kempu.

Večer se u ohně točí několik lahví alkoholu neboť Líba Paldusová dnes slaví své 50- tiny. Gratulujeme! Zkušený elektrikář Slávek zajišťuje zavedení vlastní elektrické přípojky od nedalekého sloupu veřejného osvětlení. Němci a Holanďani kteří jsou v kempu v přesile zvědavě nahlízejí do našeho ležení, zastavuje se u nás i pan recepční s prosbou na dodržování nočního klidu. Zbytečně. Snažíme se, ale huronský smích Honzi a dálkové ovládání jeho syna Honzika: "Honanééé dělej!" ... je slyšet od našeho ohně ještě dlouho po půlnoci

Druhý den ráno se probouzíme do slunného dne. V kempu vládne čilý ruch snažíme se držet plánu z předešlého dne, plánu který mimo jiné stanovil absolvovat na počest oslavenkyně padesátikilometrovou etapu.

V 9 hodin ráno jsme již všichni v gala, tedy v nových tričkách cyklotrampu, fotíme se, ke slovu přichází i videokamera.

Pak už jen hromové provolání cyklotrampu nazdar a vyrážíme sbírat kilometry po západočeských silnicích.

Na čelo celé skupiny se propracoval Zdeněk Šťastný a Tomáš kteří si společně s Vráťou a Michalem dokazují skvělou formu krátkými zničujícími spurty. Já jedu vzadu, kochám se přírodou a nasávám vůni makeupů našich drahých poloviček. Ty již krátce po staru vytvořily drbací hloučky a berou Koberovy barák po baráku. Celý peleton se natahuje do délky dvou kilometrů, ale nikomu to nevadí, jedeme v pohodě na dohled. V pohodě už jede i manželka která odhalila systém přehazovačky a je unešena lehkostí a krásou cyklistiky.

Krajina kterou projíždíme je zde mírně zvlněná, silnice lemují lesy i lány polí na kterých se dosud světe div se stále ještě hospodaří.

V mírném tempu a s kratší zastávkou na občerstvení v Plánici-rodíšti českého vynálezce Františka Křižíka přijíždíme před polednem do kempu ve Hnačově avizovaném Brožkem který nás zde předešlého dne také hledal. Po občerstvovací zastávce zde dochází k roztržení skupiny. Lád'a Studnička cyklotramp největší navrhuje cestu přes Sušice, Brožkova alternativa zní: "Nejkratší cestou zpět do nejbližší hospody" Na mapě dokonce vymyslel strategickou ústupovou trasu terénem po turistické značce na kterou zlákal pouze svoji manželku. Ostatní absolvovali trasu do kempu prozíravě po silnici. Honza se vrátil z lesní zkratky do kempu jako poslední neboť zabloudil na kotě 530 v kopřivách, s píchlým kolem poštipaný od komárů jako mezek.

Druhá skupina nás otrlejších zvolila delší variantu přes Sušice.

Z tohoto poměrně dlouhého úseku terénní variantou se mi vybavuje asi dva km dlouhá neposečená louka po které se pohybujeme hlemýždím tempem, orientující se pouze podle slunce protože mapa je zde o něčem jiném. Také další kilometry lesy a poli jsou krokem do tmy. Nakonec ale přeci jen civilizace a záchytný bod na mapě. Nechápaté pohledy vesničanů jsou vysvětlovány doměnkou, že cestou po které do osady vstupujeme přijel naposledy maršál Koněv a Rudá armáda.

Do Sušic přijíždíme v době kdy nám všem pořádně kručí v břiše a proto vyhledáváme nejprve místo k občerstvení a až potom se věnujeme prohlídce tohoto krásného města. Navštívujeme i místní kemp-alternativní místo našeho příštího cyklotrampu.

Cesta ze Sušic domů je dlouhá a úmorná-vedro a žízeň nás sužují.

Obdivuji všechny ženy které dnes s námi jedou, klobouk dolů před jejich výkonem, sám toho mám již plné zuby. Cestu z Horažďovic kde jsme nezodpovědně minuli nabízející se občerstvovačku u silnice lze oceňovat dokonce jako příšernou, neboť projíždíme skutečnou českou Saharou, krajinou

bez hospod a hydrantů, cestou na které ani příliš nevnímáme krásu krajiny jako spíš fata morgánu v podobě oroseného moku. Některé z nás zachraňují třešně a lesní plody a pak se konečně dočkáváme. Asi po třiceti kilometrech je tu přeci jen oáza s oroseným gambrinusem. Zde se taky potvrdila i v praxi má představa o tom jak pije dromedán. Podvečerní návrat do kempu s písni na rtech se nekoná neboť 100 km hned první den je i pro trénovaného cyklotrampa pořádné sousto a tak do zpěvu nikomu není. Každý chladí otrískaný zadek od sedla v rybníce a již obživlý, vyspalý Brožek činí na naší adresu žertovné a posměšné poznámky. Blbec.

Den se pomalu chýlí, slunce zapadá do mraků, v dáli je slyšet bouřku. Obáváme se že nepříznivá předpověď počasí na příští dny se začíná naplňovat. Provádíme protipovodňová opatření a kontrolujeme ukotvení stanů. Ukazuje se že zcela zbytečně. Zatím co v Koberovech a na ostatních místech v republice bouřky, krupobití, přívaly deště přinášejí zkázu, nám za celý pobyt na nepomucku vůbec neprší. Zkrátka svatý Jan z Nepomuku nad námi bdí a drží ruku.

A tak jsme zde pod jeho ochranou prožili skutečně krásný týden plný pohody, slunce a sportovních zážitků. Na cyklotoukách jsme navštívili Přeštice, Klatovy, Žínkovy, Blovice, projeli cestu Františka Křižíka, obdivovali mohutnost hradu Rábí, procestovali jsme rybničnatou oblast okolo Blatné a Lnářů. Navštívili jsme i rodáky v Besedici v Měčíně. Dospívající mládež prožila noc i na diskotéce v Žínkovech a nejmladší účastníci budou ještě v dospělosti vzpomínat na noční stezku odvahy v nedalekém lese za použití koncových světel a blikaček kol.

Na těchto cestách za poznáním a krásami přírody jsme najezdili téměř 500 km. Zážitků a legrace by bylo ještě na několik listů.

Pro úplnost a zcela na závěr musím připomenout, že největším smolařem loňského cyklotrampu byl bezesporu Slávek Cvrčků. Smolařem nejen proto že přišel během cesty k újmě na vozidle, ale ke vši smůle i na zdraví když si již třetí den pobytu přivodil ošklivý výron kotníku a zbývající dny již pouze udržoval oheň a hlídal starce, ženy a děti když muži vyjízďeli na lov.

Pro oddíl cyklotrampu a účastníky letošního putování okolo Nepomuku sepsal Zdeněk Novák